

SZALAGAVATÓ 2016.01.09.

Tisztelt Ünneplő Közönség!
Kedves Fiatalok!

Nagyon sok szeretettel köszöntök mindenkit iskolánk egyik legszínvonalasabb eseményén. Ami ugyan még szinte el sem kezdődött, mégis kiérdemli ezt a jelzöt, mert tapasztalatból tudjuk, hogy hosszú évek óta így van, s miért pont most lenne másképpen. S bár ez az esemény egyértelműen a végzős diákjainkról szól, had áruljam el magamról, hogy én éppen tízedik alkalommal állok itt igazgatói minőségemben. Azaz számomra nem újdonság ez a szerep, ennek ellenére minden évben új élmény nekem is. Persze vannak állandó elemek és érzések. Nekem az egyik ilyen, hogy mindig úgy érzem, nem árt, ha tisztázzuk, miért is vagyunk itt? Nem búcsúzni, hiszen az a ballagás feladata. De felkészülünk a búcsúzásra, mint ahogy eredetileg is erre hívta fel a figyelmet ez a Selmecebányáról induló hagyomány. Én mégis, had használjak hajós hasonlatokat a mai napra.

Terra! Terra!

Valahogy így kiálthatott Kolumbusz Kristóf egyik matróza, meglátva az amerikai kontinenshez tartozó első szigeteket. Biztosak lehetünk benne, hogy kivétel nélkül minden hajós örült ennek a hírnak, mert reménysugár gyúlhatott a szívükben, hogy véget ér egy hosszú s gyötrelmes utazás. Azt gondolom, sok hasonlóság, ugyanakkor sok különbözőség is van köztetek és Kolumbusz hajósai között. Igen, most már valóban látszik egy hosszú út vége, de még ha van is köztetek olyan, akinek ez gyötrelmes volt, biztos vagyok benne, hogy a többségnek nem. Ők nem tudták, hol fognak kikötni, sőt azt sem, hogy valójában hol kötöttek ki, ti viszont igen. Sőt, közületek azok, akik kezdettől fogva céltudatosan készültek, már azt is jó eséllyel tudják, tudhatják, hová indulnak majd tovább.

S máris eljutottunk ahhoz a gondolathoz, hogy természetesen az útnak valójában nincs, s soha nem is lesz vége. Az ember megáll egy kikötőben, vagy ha az nincs egy kikötésre alkalmas helyen, megpihen, feltölti tartalékait, új úti célt tűz ki, s reménykedve elindul. Hát, éppen ez a mai nap lényege. Álljunk meg egy pillanatra, nézzünk vissza, tanuljunk a hibáinkból, raktározzuk el a szép emlékeket, töltődjük fel, s hittel, reménnyel telve vágjunk bele életünk következő szakaszába! Ez a ti esetetekben egészen egyértelmű, s egységes, azaz felkészülés az érettségre. Persze vannak ezeken kívül más állomások is, melyeket had ne degradáljam „apróbb” kitérőknek, de higgyétek el, az érettségi az életeteket akár jelentősen is befolyásoló tényező lesz. Ezért sok múlik még azon, milyen módon dolgoztok a hátralévő szűk három hónapban az írásbeli, majd az azt követő egy hónapban a szóbeli vizsgákig. Komoly koncentráció, odaadó munka kell ahhoz, hogy a partközeli zátonyokat, a görög írásokból megismert, csalogató szirén énekeket elkerüljétek a biztonságos, és sikeres kikötés érdekében. Nagy verseny van a jobb felsőfokú iskolákba való bejutásért. Ezért ebben a maradék időben a tanulás kell legyen az első, hogy elmondhassátok magatokról: „Én mindent megtettem! Emelt fővel, tiszta szívvel nézek szüleim szemébe, bármi is legyen az eredmény”.

A felnőtt kor küszöbén álltok, meggyőződve az önálló döntési alkalmasságotokról, na és persze arról, hogy nektek mindig igazatok van. Ezt én is tudom, a szüleitek is tudják. Miért? Mert mi már voltunk 18-20 évesek, ti viszont még nem voltatok olyan idősök, mint amennyi most mi vagyunk. Ezért arra kérlek benneteket, fogadjátok meg intelmeinket, hiszen jót, a legjobbat akarjuk nektek, szüleitek és tanáraitok egyaránt. Persze, továbbtanulni nem kötelező, de szakmát, új dolgok megismerését és megélhetést szerezni igen! Hittel vallom, hogy a Boronkayban ezt az értékrendet közvetítettük felétek, s azt is hittel vallom, mindannyian alkalmasak vagytok arra, hogy saját hajótokat önállóan kormányozva, új kikötőket vegyetek célba.

Szemléljük meg hát a hajónkat, az ellátmányt, hogy eldönthessük, készen állunk-e az út folytatására. Végezzük el a szükséges módosításokat, javításokat, ha kell, elsősorban fejben. Elmondom hát, mit látok én.

Legelőször is látlak Benneteket, s örvend a szívem, mert a lányok gyönyörű nőkké, a fiúk elegáns férfiakká váltak. Látom arcotokon az ünnep örömét, de időnként a feszült várakozás rezdüléseit is felfedezni vélem. Látom, sokan figyeltek a beszédemre, s igyekeztek azt értelmezni, még ha most nem is sikerül mindet.

Látom szeretteiteket, meghatottan, némelyiküket könnyes szemmel Büszkén, várakozással telve, reménnyel, aggodalommal a Ti sorsotokat illetően. Ők a muníció, ha úgy tetszik az ellátmány, akikhez egy biztató szóért, egy megértő tekintetért mindig el lehet menni.

S igen, látom a tanáraitokat is. Akik dicsérték és szidtak benneteket, akik nem csak ötösöket adtak, s ugyanerre számíhattok tőlük a hátralévő időszakban is. A tengeren nincsenek forgalomirányító és tájékoztató táblák, de vannak fontos és megszívlelendő tanácsok, sőt szabályok. Nos, ezeket tőlük kaphatjátok meg.

És végül látom a mai esemény egyik legfontosabb kellékét, iskolánk hagyományos kék szalagját. Pár forintos kis vászondarabka, mégis, micsoda jelentésekkel bír! Jelképezi, hogy végzős diákja vagy az ország egyik legjobb iskolájának, de aki ezt nem tudná, vagy nem hinné el, annak is egyértelműen mutatja, hogy visszavonhatatlanul a felnőtté válás küszöbére léptél. Jelképezi szüleitek és tanáraitok áldozatos munkáját, s reményét a minél szebb középiskolai befejezésre. Jelképezi az iskola immáron 66 éves történetéből, az általatok lefedett időt, s bizton mondhatjuk, Nektek köszönhetően, dicső oldalakkal bővült ezen krónika. De mindenek előtt jelképezi a Te vágyaidat, az elérhető, s az egyelőre még elérhetetlennek tűnő céljaidat, az újabb és újabb kikötőket.

Viseljétek hát büszkén és vidáman ezt a szalagot! Büszkén, mert rászolgáltatok, nem ajándékba kapjátok, a Ti eddig elvégzett munkátok elismeréseként kerül kitűzésre. És vidáman, mert a vidám emberre az élet is rámosolyog. Ráadásul most is szórakoztató percek elé nézünk a Ti főszereplésetekkel.

A szalagavató beszédek jellegük, címzettjeik miatt mindig egy kicsit hasonlóak, s persze mindig egy kicsit különbözőek is. Az általam elmondottakban van egy állandó elem, s ez egy kérdés. Arra kérlek benneteket, hogy ezen ünnepséget követően, az első adandó alkalommal öleljétek meg szeretteiteket. Nem kell mondani semmit, csak legyen egy hosszú ölelés, s érezni fogod, hogy abban benne lesz az egész világ. S ha eddig nem értetted, miről beszéltem, vagy akár nem is figyeltél, akkor és ott meg fogod érteni, s tulajdonképpen nem is lesz baj, ha eddig nem figyeltél.

Köszöntöm tehát a Boronkay György Műszaki Szakközépiskola és Gimnázium 2016-ban végzős diákjait. A mai előadásokhoz minden résztvevőnek jó hangulatot, kellemes szórakozást kívánok!

Ezekkel a gondolatokkal az ünnepi műsort megnyitom.